

[Knud Jespersen.]

dan, at erindringen er lidt kort hos nogle af partierne, og det har da også præget den måde, hvorpå man anbefaler dette forslag. Det var næsten mest bemærkelsesværdigt, hvad anbefalerne ikke sagde. Jeg noterede, at hr. Per Hækkerup ikke svang sig op i store verbale bemærkninger om, hvor godt dette forslag var, og det er forståeligt, for 2 måneder før valget gik socialdemokratiet imod tanken om tvungen opsparing. Vi er i den ejendommelige situation, og det kan man konstatere i dagbladet Børsen, at alle partier i dette ting mere eller mindre klart har sagt nej til at gennemføre tvungen opsparing, kun SF har sagt ja 2 måneder før valget — men de er altså blevet forbedret af valgkampen, sådan at de også siger nej nu, og det kan man selvfølgelig kun hilse med tilfredshed. Kun centrum-demokraterne åbnede en udvej for, at man måske kunne blive nødsaget til en tvangsopsparing. Det er det eneste af forligspartierne, der ikke har givet vælgerne den illusion, at hvis man stemte på dem, så fik man i alt fald ikke tvungen opsparing. 2 måneder efter er alt dette glemt, og så fremlægger man med megen sindsro et sådant forslag.

Vi bedømmer selvfølgelig også den tvungne opsparing ud fra, at den nationaløkonomisk ikke har det angivelige sigte. Vi mener heller ikke, at disse menneskers købekraft skal begrænses. Vi mener, det var andre steder, man skulle sætte ind. Når man står nu og da og taler abstrakt om offentlige besparelser, hvad er så årsagen til, at man aldrig vil lytte efter, at et af de steder, hvor vi konstant pumper penge ud og aldrig får dem tilbage, det er til militæret. Det er blevet tabu i alle slags sager. Nu skal vi altså have lidt over 1 mia. kr., siger man, dem må vi have opsuget i forbruget hos disse folk, der er brandskattet i forvejen. Denne ene milliard kr. er halvdelen af det, vi forleden bevilgede til storkapitalen. Det betyder, at man går ud til faglærte murere og tømrere og andre folk, der arbejder, og forlanger, at de skal båndlægge noget af deres købekraft, og samtidig kommer de samme partier med en forøring på 65 mill. kr. til ØK, 21 mill. kr. til Christiani & Nielsen og 7 mill. kr. til benzinselskaberne.

Vi forstår godt, hvis folk synes, at dette nærmer sig noget af en provokation. Det er

helt urimeligt, at man ved valg efter valg taler om, hvordan man kunne begrænse de offentlige udgifter og dermed også lette skattetrykket, og så gør man alligevel ikke noget ved det. De grupper, der bliver ramt, er dem, der ikke har andel i boligsikringen, det er dem, der betaler den fulde takst for at få deres børn passet, det er dem, der mange gange har været tvunget til på afbetaling at købe en lang række ting, bl. a. biler for at kunne transportere sig til deres arbejde. Nu kommer man altså og siger, at deres købekraft skal begrænses. Vi forstår også godt, hvis det kommer til bevægelser på arbejdspladserne, idet det er rimeligt, at disse grupper vil sige: dette tvangsopsparringslån, vi skal yde staten, det skal vi nok finde former til at få ind, så må vi hente beløbet dér, hvor pengene ligger.

Der er mere at sige om dette forslags historie. Med nogen undren lyttede jeg i lørdags til en diskussion mellem statsministeren og den forhenværende statsminister, og dér forstod jeg på hr. Anker Jørgensens udtalelser, at når socialdemokratiet har fremsat dette forslag — selv om de 2 måneder før valget har sagt, de ikke ville have noget med det at gøre — så er det, fordi de har forstået regeringens ønsker sådan, at den gerne ville have en tvangsopsparing, idet regeringen Baunsgaard i sin tid beslagnede en del af tjenestemændenes dyrtidsportioner. Jeg bliver lidt bange, hvis man før valget kan erklære et og to måneder efter kan gennemføre det stik modsatte og så som motivering sige: vi troede, de gerne ville; vi troede, at finansministeren, statsministeren og hvem det ellers er, sad og ventede på en sådan tanke.

Vi er absolut og ubetinget imod et sådant forslag, og vi tror ikke, at nogen af de motiver, der er fremlagt, har noget med virkeligheden at gøre. Det er ikke dette tings opgave at lede efter nye belastninger af almindelige menneskers købekraft. Det var dette tings vigtigste opgave at sætte ind dér, hvor vi alle sammen ved at pengene findes, sådan at vi kunne sænke skatterne, undgå tvungen opsparing, fjerne momsen på mad og gøre alt det, som man taler til vælgerne om under valgkampen i forbindelse med de illusioner, som partierne har givet vælgerne. Alt dette kunne man gøre, hvis man vil sætte ind imod inflationen.